

Мета. Познайти і з деякими книжками; довести необхідність повсякденного читання; виховувати поважне ставлення до книжок; розвивати культуру читання.

Бібліотекар. Чи маєте ви друзів? Із ким ви товаришуєте? Як підбираєте собі друзів?

А може, у вас взагалі їх немає? І для чого нам потрібен Друг?

Діти. Щоб спілкуватися, ділитися своїми думками, разом проводити вільний час, допомагати один одному.

Бібліотекар. А чи буває так, що людина, яку ви вважаєте своїм другом, кривдить вас?

Хотіли б ви мати такого друга, який би:

- завжди був разом із вами;
- умів би змовчати, коли вам погано;
- зміг би розрадити у скрутний час;
- дав слушну пораду;
- ніколи не зрадив би вас.

Бібліотекар. Знайти друга нелегко.

Здається мені, що вірні друзі у вас уже є.

Це книги.

Ще не вміючи читати, ви розглядали малі книжки до казок, слухали цікаві історії, які вам читали з книжок мами та бабусі. Зараз ви щодня маєте справу з книгами у школі (це підручники). Книги стали для нас звичними. Є вони і в школі і вдома.

Із книг ми дізнаємося, як вирощують хліб, як варять сталь, будують міста. Вони розповідають нам як жили люди в давнину, якими були давні цивілізації. За допомогою книги ми можемо зазирнути в майбутнє.

Бібліотекар. Діти, ми візьмемо ці книги собі у друзі? ”і

(Діти відповідають).

Бібліотекар. Підніміть руки, в кого вдома є дитячі книги. Вони стали вашими друзями.

Зараз ви дізнаєтесь про пригоду, яка сталась з однією цікавою книгою. Отож, подивіться інсценізацію казки «Книжечка шукає друзів».

Автор.

У крамниці на полиці

Зажурилась книжка.

Книжка.

Ніхто мене не читає.

Тільки сіра мишка-

А мене ж бо написали

Не для мишеняток,

А для наших українських

Хлопчиків й дівчаток...

Автор.

І засмучено сказала

Українська книжка

Книжка.

От, коли б я ніжки мала,

Як та сіра мишка!

Подалась би я з казками

Від хати до хати –

Між малими козаками

Читачів шукати.

Автор.

Раптом сталося щось дивне:

Виросли у книжки,

Хоч короткі та рухливі,

Дві тоненькі ніжки.

Крок наліво, крок – направо

І вперед два кроки –

І побігла книжка жваво

На шляхи широкі.

От заходить в першу хату,

До школярки Славки,

Бачить дівчинку завзяту,

Що й не стане з лавки.

Книжка стала на порозі.

Книжка.

Добривечір, Славо!

Почитай мене, будь ласка, -

Я така цікава!

Автор. Слава каже. ,

Слава.

Я б читала, так завдань багато!

В мене й так часу замало –

Вчуся навіть в свято...

Аж як літечко прилине,

То прийди ізнову,

Може, знайдемо хвилину

Тоді для розмов

Автор. В книжці літери зів'яли

На такий початок.

Книжка.

Пошукаю трохи далі Кращих я дівчаток.

Автор.

На горбочок із долини Вийшла на доріжку,

Привіталась до Галини.

Книжка. Пусти в хату книжку!

Галина. А про що ти, книжко красна?

Книжка.

Про звірят, природу, Про минуле і сучасне

нашого народу.

А якщо казки для тебе мають ще принаду,

Прочитати тобі треба про царівну жабу.

Галина.

Гай-гай-гай. Мене сьогодні не цікавлять жаби.

От якби про танці модні – Це читала я би!

Автор.

Пішла книжка до Василька, Чує голос низом.

Що ж, Василько зиркнув тільки й знов під телевизор.

Завітала до Матвія – Сумно вийшла з хати:

По-українськи той не вміє

Взагалі читати. Завітала до Сергія,

Нашого всезнайка

Що на світі все уміє, носозадирайко!

Як зайшла до нього книжка,

Так він гостю привітав.

Сергій.

Я все-все на світі знаю,

так,що й інших вже навчаю.

Автор. Відказала книжка.

Книжка.

Друже!

Щось ти чванишся задуже!

Ще нема таких учених, ,

Щоб на світі знали все!

Ти скажи мені по правді:

Бачив ти із моря зірку?

Що ти знаєш про планети?

Чи про атом чув коли?

Звідки нафта узялася?

Де живуть гіпопотами? |

Як на тигрів полювати?

Від левиці як втекти?

Ой, не вірю я, щоб знав ти

Із самих своїх думок,

Як літають астронавти,

Чи далеко до зірок...?

Все ти знаєш навмання

Це, мій друже, не знання,

Це лиш показ, а не сила,

Це, мій хлопче, булька з мила!

А скажи-но, любий сину,

Що ти знаєш, про свій край,

Про Вітчизну-Україну?

Ну. кажи ж, відповідай!

Автор.

Червонів Сергій, звичайно,Стало соромно йому.

Сергій.

Та чекай-но, не тікай-но,Може, я тебе візьму!

Автор. І сказала книжка.

Книжка. Сину!

Автор. То ж бо гордою була.

Книжка.

Дуже вдячна за гостину Без любові і тепла!

Я піду з твоєї хати І на мене вже не жди!

Як захочеш книжку мати,До книгарні сам прийди!

Там книжок іще багато,Тож купи́й їх на здоров'я.

Я ж піду таких шукати,Щоб взяли мене з любов'ю.

Автор.

Вийшла книжка в поле сіре,Мало що не плаче:

Де знайти їй тепле, щире Серденько дитяче?

Аж в одній веселій хаті,Де живе Наталя,

Книжку радо привітали І на стіл поклали.

Бачить книжка В цій хатинці від книжок аж тісно,

Бо читають всі в родині:І матуся, і бабуся,І татусь, ще й дідусь!

А Наталя! Звісно!Тільки котик не читає,Але слухає, вважає...

Книжка тут, там друга, третя – Повно в шафі, видно.

Аж Шевченко із портрета усміхнувся привітно.

Наталя. Книжка ще одна, новенька!

Автор.

Скрикнула Наталя. А за нею тато й ненька

Книжку привітали. А Наталочка читала

голосно й поважно, Вся родина посідала,

слухала уважно. Дочитала і сказала:

Наталя. На добраніч, книжко!

Автор.

І як скарб її поклала На столик біля ліжка.

Далі книжка не блукала...

Автор (до дітей).

Чи багато з вас є

подібних до Наталі?

Хто шанує, поважає

українське слово,

Хто із книжечки читає

дзвінко, кольорово?

А чи є між вас такий,

Як Василько чи Сергій?

(Обговорення казки).

Бібліотекар. Чи сподобалась вам казка? Чи знайшла книжка собі Друзів? Кого? А як з нею поводитись Слава, Галинка, Сергійко? Чи схвалюєте ви їхню поведінку щодо книжки? Чому? А як би ви вчинили в такій ситуації?

(Діти коротко розповідають про свої улюблені книжки, показують малюнки).

Бібліотекар. Довгим і тернистим був шлях до сучасної книги.

Багато тисячоліть тому першими сторінками були стрімкі скелі, кам'яні брили, Потім люди писали на глині, корі дерев, шкірі тварин (пергамент). Зараз навіть важко уявити собі книгу із глини! Але такі були. На м'яких плитах із глини видряпували гострою паличкою значки-літери, потім плити висушували. Це були своєрідні сторінки книги. Коли, скажімо, якийсь учений збирався в дорогу і брав із собою 2-3 книги, йому потрібен був віз.

А щоб виготовити книгу із пергаменту, доводилось позбавити життя цілу череду телят.

Основний матеріал для книжок - папір - винайшли китайці ще в 105 році до н.е. Вони довго тримали в секреті метод виготовлення паперу. За розголошення таємниці майстра чекала кара.

Набагато пізніше навчилися виготовляти папір у країнах Європи. Спочатку використовували цей матеріал тільки для написання цінних книг.

Минуло ще багато часу, поки з'явилися друковані книги. Тепер книга - всюди поруч із нами. Вона наш друг і порадник. Бережіть її, бо в неї вкладено працю багатьох людей.

За все шкільне життя кожному школяреві потрібно майже 100 підручників.

Чи знаєте ви, скільки людей працює над його створенням. Це автори підручників, редактори, художники, коректори, друкарі. А щоб надрукувати підручники, потрібні мільйони тонн паперу. Лісники вирощують ліс, лісоруби його валять. А скільки потрібно фарби! Все більше в наше

шкільне життя входять електронні носії інформації. Вони можуть вмістити в своїй пам'яті багато сторінок книги, зручні в користуванні, займають небагато місця у ваших портфелях. За ними майбутнє...

Та книга була і завжди буде нашим вірним другом.

Раїса Макарчук. Зав.ПШБ Степангород